

ПРО БІЛЬШОВИЦЬКУ КІЛЬКІСТЬ І ЯКІСТЬ

Не знати в які часи, мабуть, ще ж у тридцятих роках, більшовики вигадали таке гасло, як боротьба за кількість і якість праці. При цьому завважимо, що комуністичні заправили протягом усього їхнього п'ятдесятирічного панування в системі нової російської імперії — СРСР узагалі були майстрами всяких пропагандивних вигадок. Наприклад: вони вигадали такі, досить дивоглядні й антиприродні, гасла, як — зробимо колгоспи *з більшовицькими* а колгоспників — заможними; зрівняємо фізичну працю із розумовою; кожному працівникові за його спроможностями праці і кожному за потребою в продуктах, і так далі, і так далі. Очевидно, багаторічна практика життя шкереберть перекинула всі ті їхні більшовицькі безглузді гасла...

Але вернімося до гасла — працювати кількісно і якісно /"количественно і качественно"/. Ідучи нібито аж за цим гаслом, більшовики на кожному кроці, стосовно кожної ділянки виробництва, кричать про те, як в СРСР здобуваються великі кількісні *як* досяги, а при тамтєх тому та кількість щільно в'яжеться з високою якістю продуктивної праці.

Звичайна річ — і в цьому більшовицька пропаганда бреше.

Маємо на це нові докази. От, наприклад, нещодавно в Київському Жовтневому палаці культури відбулася виставка республіканських видавництв. Реферуючи про ту виставку, *Українська* газета "Культура і життя" в жм числі за 29. жовтня цього року хвалиться такою кількістю видаваних книжок /цитуємо/: "... Щороку в республіці виходить понад 7 тисяч назв книг і брошур загальним тиражем близько 110 мільйонів примірників. У містах республіки друковану продукцію виготовляє 561 поліграфічне підприємство, щодня з конвейера сходять 397 тисяч примірників книг та брошур, 13.400 *тисяч* тисяч газет. У містах і селах *республіки* розповсюджують друковану продукцію 2821 книгарні..." /Кінець цитати/.

Як бачимо, "количество" досить велике. Але при тому "Культура і життя" соромливо промовчує про те, яка ж ЯКІСТЬ усіх тих численних книгодруків? При чому маємо на увазі ні ТЕХНІЧНУ якість, чого, ради правди кажучи, в більшовиків не бракує, а про ЯКІСТЬ ЗМІСТОВУ! Що українські видавництва й друкарні друкують для українців на їхній рідні землі? Якими книжковими й журнально-газетними "калачами" годують видавництва України старше громадянство й молодь! А ось як якими: п'єсами Олександра Корнійчука, які не мають жадної мистецької вартості, натомість сповнені комуністично-більшовицької агітки /від "Загибелі ескадри" до "Фронту"/, віршами Андрія Малишка, які: що являють собою сумбур лірики й партійної пропаганди; драмами Миколи Зарудного, в яких позитивними героями виступають лише комуністи і росіяни: романами Павла Загребельного про фантастичні воєнні пригоди

з лайкою та оклепуванням українських націоналістів. А далі - романи Якова Ваца, Юрія Збанацького, Вадима Собка та інших - усе ж це суцільна літературна нісенітниця, з вихваланням "позитивних" компартійних /або чисто московських/ героїв і "негативних" - українських простих трудівників села чи міста. Просто тошно стає, коли читаєш ці твори. А вони ж входять у всі ті "кількісні" здобутки книгодрукування України, про які пише "Культура і життя" у цитованій нами статті. Більше того: друкарні України видають безліч видань не українською, а російською мовою, про що "Культура і життя" соромливо мовчить. Взагалі в Україні майже немає жадного науково-технічного видання, яке ж б друкувалося українською мовою. Це ж не "досягнення", а ганьба!

До прикладу ще візьмімо такий журнал, як "Піонерія", видаваний для українських дітей. Жаль стискає серце, коли переглядаєш цей журнал з числа в число. Щоправда, технічно оформлений і зроблений він добре. Але що там друкується для українських дітей? Й Ленін, партія, радвлада, радянські космонавти, "герої" радянської армії, наукові "досягнення" радянської /очевидно, переважно російської/ науки не сходять зі сторінок того журналу. Навіть такі, здавалося б, невинні дрібні речі, як "кросворди" /хрестиківки/, й ті укладаються так, що кожне запитання має комуністично-урядове зафарблення...

Отже, такий нібиж журнал, як "Піонерія", що мав би відіграти велику роль у національному вихованні української дитини, - не має нічого спільного з українством, а є лише рупором партійно-урядової, комуністично-комсомольської пропаганди!

Прикладів таких і подібних можна б наводити без кінця. Шкільні підручники в Україні до краю зрусифіковані. Недавно сама радянська преса призналася, що для початкових шкіл народньої школи в Україні видаються такі книжки, де, наприклад, дітям рекомендують уживати такі слова, як "утюг", "флаг" і так далі, - отже, чисто російські слова, яких українські діти не розуміють...

От, як бачимо, така більшовицька "кількість". Книжок, брошур, газет видається в Україні багато, але ЯКІСНО-ЗМІСТОВО вони не мають нічого спільного з українством, з українською національною духовістю.

У зв'язку з вище сказаним дозволено нам буде запитати: невже ж у київських Київських дотичних міністерствах сидять сліпі, глухі й німі на всі ті неподобства, що чиняться перед самим їхнім носом? Невже московський шмат гнилої ковбаси так їх затьмарив, що вони навіть словечком не можуть обізватися в обороні ким прав свого власного народу, з якого, либонь, вони самі вийшли?

А з усього того випливає гіркий сарказм: кількість українських урядовців у Києві велика, а якість їхня - мізерна. Як кажуть москалі: "количество есть, но качества нет..."

росіли: романами Павла Загребельного про фантастичні

М.К.Б.